

Η Μπελίσσε και ο Κουρέας

Κυβέλη Παπαϊωάννου

Η Μπελίσσε και ο κουρέας

Εικονογράφηση: Ελένη Παπαϊωάννου

Εκδόσεις

2021

Mια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι με

πανέμορφα αμυγδαλωτά μεγάλα μάτια, στο χρώμα του έβενου.

Αυτό το κορίτσι είχε το ιδιαίτερο χάρισμα να παρατηρεί τα πάντα γύρω της. Τα παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή. Εστίαζε στη λεπτομέρεια, την κίνησή τους, την εμφάνιση, τα λόγια, τις σκέψεις πίσω από αυτά, τις σκέψεις που έκανε και η ίδια για ό,τι άκουγε.

Γέμιζε ερωτήσεις που, τρέχοντας στην αγκαλιά της μητέρας της, τις πρόβαλε για να τις λύσει. Απορούσε για τα πάντα, από τα πιο απλά μέχρι αυτά που η απάντηση κρυβόταν στη θεία χάρη.

Εκείνη τη μέρα, καθώς η μητέρα της, τής χτένιζε τα μαλλάκια, τη ρώτησε γεμάτη περιέργεια

«μαμά γιατί οι κοπέλες έχουν μακριά μαλλιά και τα αγόρια κοντά;»

Η μαμά της την κοίταξε χωρίς να είναι βέβαιη τι να απαντήσει. Ήταν μια ερώτηση που δεν την είχε ποτέ προβληματίσει.

«Δε ξέρω», απάντησε η μητέρα της, «δεν ήταν πάντα έτσι.. από τα αρχαία χρόνια, υπήρχαν εποχές που οι άντρες είχαν μακριά μαλλιά και αυτό δήλωνε δύναμη και σφρίγος.. και άλλες που κουρεύονταν γουλί. Μπορεί να έφταιγαν οι ψείρες».

Γέλια γέμισαν το δωμάτιο. Μαμά και κόρη γελούσαν με τη σκέψη των μικρών εντόμων να κάνουν πάρτυ στα αγορίστικα κεφάλια.

«υποθέτω ότι η κάθε εποχή έχει τη μόδα της» συνέχισε η μητέρα της όταν σταμάτησαν να γελάνε.

«και τι σημαίνει μόδα;»

«μόδα είναι όταν ξαφνικά όλοι αρχίσουν να ντύνονται με τον ίδιο τρόπο, να κουρεύονται με τον ίδιο τρόπο, να φέρονται με τον ίδιο τρόπο, να μιλάνε με τον ίδιο τρόπο»

«και γιατί να είμαστε όλοι ντυμένοι το ίδιο;»

«γιατί έτσι νιώθουμε πιο κοντά ο ένας στον άλλον, νιώθουμε ότι ανήκουμε όλοι στην ίδια μεγάλη οικογένεια, δε νιώθουμε ξένοι»

«και είναι κακό να είσαι διαφορετικός;» ρώτησε το κοριτσάκι που τόση ώρα σκεφτόταν αυτά που της απαντούσε η μητέρα της.

«όχι, καθόλου κακό, απλά είναι λίγο πιο δύσκολο. Το διαφορετικό φοβίζει. Κάποιες φορές μπορεί να σ'αφήσει λίγο μόνη σου, να γνωρίσεις την ησυχία από την απουσία

των άλλων, που, όμως, έτσι μαθαίνεις να ακούς άλλους ήχους, όμορφους και σημαντικούς.»

«όπως;»

«όπως τον ήχο της βροχής, του ρολογιού που ακούγεται ρυθμικά στην ησυχία του δωματίου, της μουσικής που εσύ θα επιλέξεις, των πουλιών, του αέρα, των δέντρων, το θρόισμα των φύλλων τους, το φρουπ των εντόμων, και πολλούς άλλους ήχους που μπορεί να ξεχνώ.»

«μαμά εσύ τους έχεις ακούσει όλους αυτούς τους ήχους;»

«ναι»

«άρα είσαι διαφορετική;»

«όλοι μας κάποια στιγμή είμαστε διαφορετικοί, απλά φοβόμαστε και το κρύβουμε. Γεννιόμαστε ίδιοι και ταυτόχρονα τόσο αλλιώτικοι.»

«και πώς ξεκινάει η μόδα;»

«από κάποιον που τολμάει να είναι διαφορετικός και να το δείχνει. Να το καμαρώνει τόσο που οι άλλοι να τον θαυμάσουν.»

«και έτσι τον ακολουθούν οι άλλοι;»

«ακριβώς»

«θέλω να τα κόψω και γω κοντά»

«Ε;»

«Θέλω να κόψω και γω κοντά τα μαλλιά μου.»

Στον Κουρέα

«Θέλω να γίνω μόδα»

«Συγγνώμη αλλά δεν καταλαβαίνω, πώς να κόψω τα μαλλάκια σου;»

«Μ'ένα τρόπο που να γίνω μόδα, θέλω να τα κάνεις διαφορετικά»

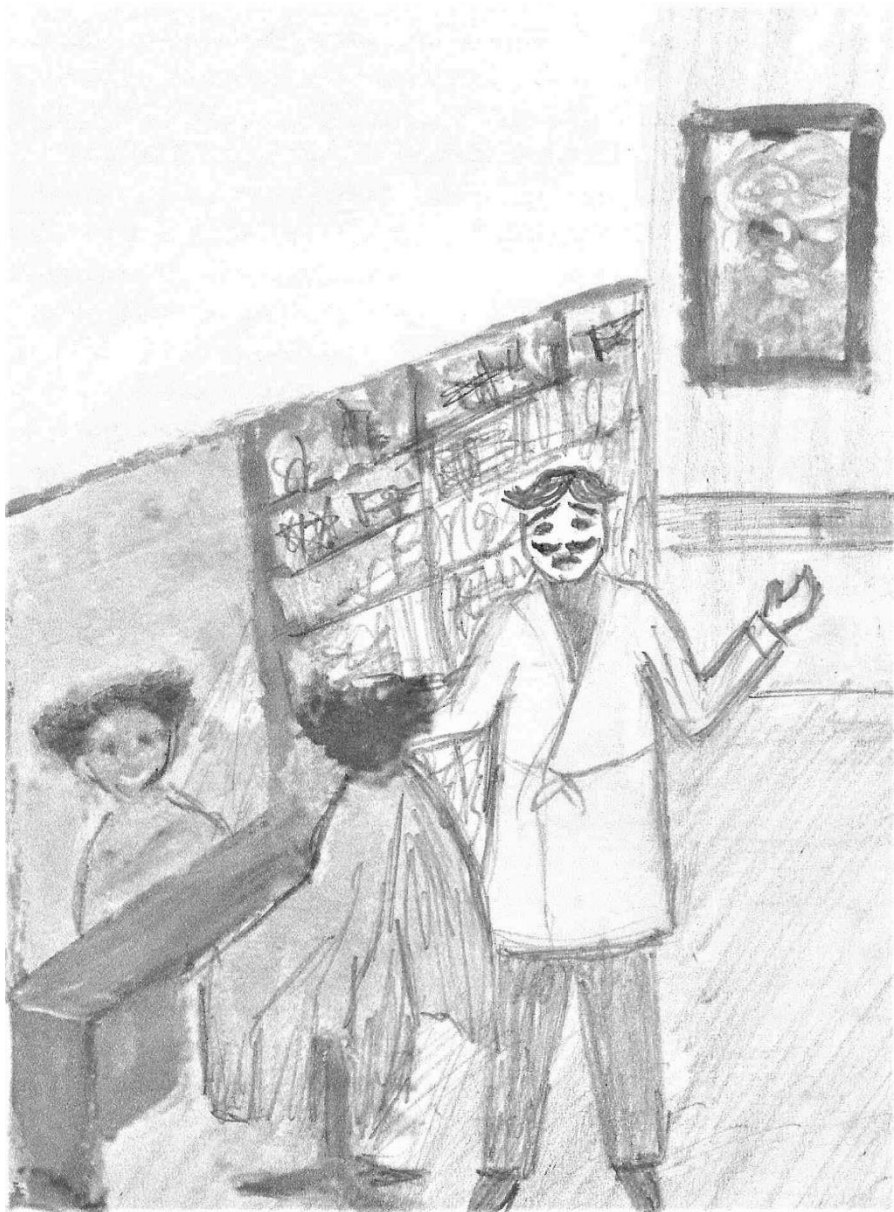
«Μμμ» ο κουρέας κοίταξε τη μικρή με κάποια μικρή απελπισία στα μάτια του· είχε και κόσμο που έπρεπε να κουρέψει και περίμενε τη σειρά του· η απάντηση δεν τον βοηθούσε πολύ για να ξεκινήσει.

«και άμα δε σου αρέσει;»

«Θα μου αρέσει»

«Καλά εγώ μπορεί να στα κόψω γουλί, εσύ θα θέλεις; Πρέπει να μου πεις τι εσύ θέλεις;»

Η μητέρα της καθόταν αμίλητη. Ο κουρέας πολλές φορές την κοίταξε εκλιπαρώντας κάποια βοήθεια, αλλά εκείνη, βράχος ακίνητος και αμίλητος.

«μαμά; Πώς να γίνω μόδα;»

«τι θα έλεγες να πάμε μια βόλτα και να ξανάρθουμε μετά στο κουρέα; Μπορούμε να κλείσουμε άλλο ραντεβού. Να πάρουμε λίγο χρόνο να το συζητήσουμε. Να το σκεφτούμε λίγο παραπάνω. Ε;»

Ζήτησαν συγγνώμη από τον μπερδεμένο κουρέα και έφυγαν πιασμένες χέρι-χέρι.

Το παιχνίδι

Εξω η μέρα ήταν ηλιόλουστη. Μύριζε Άνοιξη ενώ

ήταν Χειμώνας, Ιανουάριος μήνας προς το τέλος του. Ο ήλιος είχε κάνει το θαύμα του. Άπλωνε τις ακτίνες του και ζέσταινε και την πιο κρύα γωνιά. Τα πουλάκια τιτίβιζαν πρίμο σεκόντο και τα παγκάκια στο δρόμο σιγά σιγά γέμιζαν από περαστικούς που σαν τα σαλιγκάρια είχαν ξεμυτίσει από τα σπίτια τους για να απολαύσουν τον ζωογόνο ήλιο.

Κάθισαν και κείνες σ'ένα παγκάκι. Η μαμά αγκάλιασε τη μικρή Μπελίσσε και έμεινε σιωπηλή, απορροφημένη να κοιτάζει το δρόμο.

«Μαμά είπες ότι θα συζητούσαμε, αλλά δε μιλάς»

«Χμ, θέλεις να ξεκινήσεις; Είναι όμορφα εδώ! Με ξεκουράζει να ακούω τους ήχους. Ακούς τα βήματα;»

«Ποια βήματα;»

«Να εκείνης της κυρίας που διασχίζει το δρόμο με το σκυλάκι της»

«Όχι δεν τα ακούω... εσύ τα ακούς;»

«Σσσσσς»

Ξαφνικά άρχισαν να ακούνε πολλά βήματα.. πολλά παπούτσια που πήγαιναν και έρχονταν, άλλα γρήγορα, άλλα αργά σα να χόρευαν, άλλα σα να έπαιζαν κάποιο όργανο· μια θαυμάσια μουσική μέσα στο θόρυβο του δρόμου.

«Μαμά τα ακούω» φώναξε χαρούμενη η μικρή. Χαμογέλασαν και οι δύο και συνέχισαν να παρατηρούν με τ' αφτιά τους τούς ήχους του κόσμου.

«οι άλλοι τ' ακούνε;» ρώτησε μετά από λίγη ώρα, ζωηρά το παιδί.

«Μπορεί ναι μπορεί και όχι· χρειάζεται να κάτσεις ήσυχα πολύ, να σταματήσεις το μυαλό να μην ακούει τα δικά του, για να ακούσεις τα βήματα· να συγκεντρωθείς, και ναι, αν το κάνεις, τότε τ' ακούς»

«χμ» η σειρά της μικρής να σιωπήσει και να αρχίσει να σκέφτεται. «Αυτό είναι διαφορετικό σωστά;»

Η μητέρα της χαμογέλασε, «ας πούμε πως ναι. Είναι ασυνήθιστο να το κάνεις.»

«Να το κάνουμε μόδα;»

Η μητέρα της συνέχισε να χαμογελά.

«Μαμά, μ'ακούς;»

«Σ'ακούω, απλά προσπαθώ να καταλάβω γιατί θέλεις να κάνεις κάτι μόδα;»

«Γιατί είναι ωραίο να σ'ακολουθούν, να σε μιμούνται»

«Χμ, τότε να αρχίσω να το κάνω. Λοιπόν θα παίξουμε ένα παιχνίδι και ό,τι κάνεις θα το κάνω και γω.»

«Ναι, ναι!» αναφώνησε ενθουσιασμένη η μικρή.

Και ξεκίνησαν.. αλλά μετά από λίγη ώρα..

«Μαμά θέλω νερό, κουράστηκα»

«Μαμά θέλω νερό, κουράστηκα»

«Έλα, αλήθεια»

«Έλα αλήθεια»

«Μαμάααααα»

«Μαμάααααα»

Η μικρή ένιωσε απελπισία. Το παιχνίδι δε σταματούσε και ένιωσε ένα περίεργο σφίξιμο στο στομάχι. Ο θυμός που της γεννήθηκε ξαφνικά είχε φτάσει στα όρια του πανικού. Ήταν μια μίμηση χωρίς επικοινωνία, χωρίς κατανόηση και αυτό δεν το άντεχε. Ήθελε να σταματήσει το παιχνίδι και να αρχίσει με τη μητέρα της να επικοινωνεί όπως πριν, που ήταν γλυκιά με αισθήματα, που την ένιωθε ζεστή δίπλα της, και όχι το ρομπότ που ήταν τώρα. Της το είπε.. το φώναξε με όλη της τη δύναμη.

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ ΟΠΩΣ ΠΡΙΝ»

Η μητέρα της, σε απάντηση, την αγκάλιασε τρυφερά όλο αγάπη!

«τώρα ξέρεις τι σημαίνει να γίνεις μόδα. Να είσαι ο εαυτός σου, Μπελίσσε. Να μην είσαι τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο από το όμορφο πλάσμα που εσύ είσαι, γιατί μόνο έτσι θα δημιουργήσεις σχέσεις όμορφες, γεμάτες αγάπη και ζεστασιά. Αλλιώς θα ακολουθείσαι από ανθρώπους μαϊμούδες, ρομπότ, που

δε θα σε ακούνε, δε θα μπορούν να σε νιώσουν, παρά μόνο θα θαυμάζουν και θα ακολουθούν αυτό που θα βλέπουν στην επιφάνειά σου. Όμως, είσαι τόσα περισσότερα από αυτή την επιφάνεια. Όλοι οι άνθρωποι είμαστε πολλά περισσότερα από αυτό που φαινόμαστε και είναι τόσο κρίμα που μένουμε στον αφρό.»

Η μικρή στα παραπάνω λόγια σφίχτηκε πιο πολύ στην αγκαλιά της, μένοντας σιωπηλή να γεμίζει από την κατανόηση και τη στοργή της μητέρας της.

Όταν την ένιωσε να χαλαρώνει, η μητέρα της τη ρώτησε «τι θα έλεγες να πάμε να φάμε κάτι;»

«Ναιiiiiii» ένα ναι γεμάτο ανακούφιση και δυο μικρά χεράκια που τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση της μαμάς.. έμειναν για λίγο στο παγκάκι έτσι αγκαλιά .. δυο γυναίκες, μια μικρή δεσποινιδούλα και μία μεγάλη.. που έμοιαζαν, και που η ζωή τις έφερε δώρο η μία στην άλλη.

«τελικά μου αρέσουν τα μαλλιά μου! Μου αρέσει πολύ όταν μου τα φτιάχνεις κοτσιδούλες και μου τα χτενίζεις. Αν τα κόψω δε θα μπορείς να τα κάνεις.»

«Όχι δε θα μπορώ.»

Χαμογέλασαν και οι δύο και άφησαν το παγκάκι για να συνεχίσουν τον περίπατό τους και να τον στολίσουν με μια ζεστή τυρόπιτα και μια δροσερή γλυκιά λεμονάδα.

Ο ήλιος δεν έφυγε· ήταν μάρτυρας όσων έλεγαν. «άραγε εγώ κάνω θόρυβο;» Αναρωτήθηκε και έκλεισε το μάτι σ'ένα σύννεφο δίπλα του.

«Μπουμμμμμμ.» μπουμπούνισε το σύννεφο.. «ΕΓΩ ΚΑΝΩ» και τα σύννεφα το ένα μετά το άλλο το μιμήθηκαν.

Ο ήλιος άρχισε να γελάει «πουφ μαζί σας, δε βγάζει κανείς άκρη» και πήγε για ύπνο.

Μια γρήγορη μπόρα πότισε τους δρόμους και έκανε τον κόσμο να τρέχει να προστατευτεί. Τα σύννεφα αφού έπαιξαν, ζωγράφισαν στον ουρανό ένα τεράστιο χρωματιστό χαμόγελο που το είδε όλος ο κόσμος· ένα μεγάλο πανέμορφο ουράνιο τόξο· το χαμόγελο του Θεού!

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΟΨΗ

Μέσα από ένα παιχνίδι με τη μητέρα της, η μικρή Μπελίσσε ανακαλύπτει την αξία της αληθινής προσωπικότητας του κάθε ανθρώπου.